

RAAD VAN STATE
afdeling Wetgeving

CONSEIL D'ÉTAT
section de législation

advies 73.096/1
van 10 maart 2023

avis 73.096/1
du 10 mars 2023

over

sur

een ontwerp van koninklijk
besluit 'inzake de federaal
gecentraliseerde
overheidsopdrachten in het
kader van het federaal
aankoopbeleid'

un projet d'arrêté royal 'relatif
aux marchés publics fédéraux
centralisés dans le cadre de la
politique fédérale d'achats'

Op 13 februari 2023 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Ambtenarenzaken verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit ‘inzake de federaal gecentraliseerde overheidsopdrachten in het kader van het federaal aankoopbeleid’.

Het ontwerp is door de eerste kamer onderzocht op 2 maart 2023. De kamer was samengesteld uit Marnix VAN DAMME, kamervoorzitter, Wouter PAS en Inge VOS, staatsraden, Michel TISON en Johan PUT, assessoren, en Wim GEURTS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Arne CARTON, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Inge VOS, staatsraad

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 10 maart 2023.

*

Le 13 février 2023, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la Ministre de la Fonction publique, à communiquer un avis, dans un délai de trente jours, sur un projet d'arrêté royal ‘relatif aux marchés publics fédéraux centralisés dans le cadre de la politique fédérale d'achats’.

Le projet a été examiné par la première chambre le 2 mars 2023. La chambre était composée de Marnix VAN DAMME, président de chambre, Wouter PAS et Inge VOS, conseillers d'État, Michel TISON et Johan PUT, assesseurs, et Wim GEURTS, greffier.

Le rapport a été présenté par Arne CARTON, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Inge VOS, conseiller d'État.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 10 mars 2023.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde ontwerp van koninklijk besluit stelt een samenwerkingsmodel vast om de plaatsing van bepaalde overheidsopdrachten van federale aanbestedende overheden te centraliseren.

Het ontwerp is bedoeld om in de plaats te komen van het koninklijk besluit van 22 december 2017 ‘inzake de federaal gecentraliseerde overheidsopdrachten in het kader van het federaal aankoopbeleid’, dat wordt opgeheven bij artikel 27 van het ontwerp.

Na de opgave van een aantal definities (hoofdstuk I van het ontwerp) wordt het toepassingsgebied van het besluit vastgesteld (hoofdstuk II). Voor het personele toepassingsgebied wordt een onderscheid gemaakt tussen actieve deelnemers, die verplicht deelnemen aan het federale aankoopbeleid en passieve deelnemers, die als aanbestedende overheden die deel uitmaken of afhangen van de federale staat vrijwillig kunnen aansluiten bij een gemeenschappelijke overeenkomst en kunnen worden aangewezen om een gemeenschappelijke overeenkomst te plaatsen. Het materieel toepassingsgebied van de ontworpen regeling is beperkt tot de overheidsopdrachten voor leveringen en diensten die onder het toepassingsgebied vallen van de regeling inzake de klassieke sectoren van titel 2 van de wet van 17 juni 2016 ‘inzake overheidsopdrachten’, met uitsluiting van bepaalde categorieën van overheidsopdrachten (artikel 2).

Het ontwerp bepaalt tevens de actoren van het federale aankoopbeleid, hun opdracht en bevoegdheden (hoofdstuk III en artikel 14 van het ontwerp, dat deel uitmaakt van hoofdstuk VI). Die actoren zijn dezelfde als diegene die worden vermeld in het door het ontwerp op te heffen besluit van 22 december 2017, met name het netwerk van strategisch federaal aankoopoverleg (SFA), het netwerk van tactisch-operationeel federaal aankoopoverleg (TOFA) en het dienstencentrum Procurement binnen de Federale Overheidsdienst Beleid en Ondersteuning.

Naast de vaststelling van de beginselen voor het plaatsen van gemeenschappelijke overeenkomsten (hoofdstuk IV), regelt het ontwerp voorts nog de overdracht van bevoegdheid, de aanduiding van de aankoopcentrale belast met de gemeenschappelijke overeenkomst op aanwijzing van het SFA, evenals de modaliteiten en gevolgen van de aansluiting van actieve en passieve deelnemers (hoofdstukken V tot VIII). De plaatsingsprocedure zelf wordt vervolgens geregeld in hoofdstuk IX van het ontwerp, waarna nog een aantal bepalingen volgen inzake de “monitoring” (lees: “controle”) aan de hand van indicatoren en streefcijfers (hoofdstuk X), alsook inzake het optreden in rechte in het kader van geschillen die zich voordoen tijdens de plaatsing en uitvoering van de gemeenschappelijke overeenkomst (hoofdstuk XI).

Bij het ontwerp zijn bijlagen gevoegd die de in artikel 1, 3°, b), iv), van het ontwerp bedoelde passieve deelnemers oplijsten (bijlage 1) en de in artikel 11 van het ontwerp bedoelde transversale en gemeenschappelijke aankoopsegmenten vermelden waarvoor de regeling geldt (bijlagen 2 en 3).

De minister wordt gemachtigd om de lijsten met aankoopsegmenten vermeld in bijlagen 2 en 3 bij dit besluit te wijzigen (artikel 28).

3. Een aantal bepalingen van het ontwerp hernemen of zijn gelijkaardig aan hetgeen is bepaald in het koninklijk besluit van 22 december 2017.

Wat die bepalingen betreft wordt dan ook verwezen naar de adviezen 62.008/1/V van 15 september 2017 en 62.464/1 van 13 december 2017 die de Raad van State, afdeling Wetgeving, heeft gegeven over de ontwerpen die geleid hebben tot het voormelde koninklijk besluit.¹

Het onderzoek van het thans voor advies voorgelegde ontwerp wordt in beginsel beperkt tot de bepalingen ervan die nieuw zijn in vergelijking met het koninklijk besluit van 22 december 2017.

RECHTSGROND

4.1. Zoals blijkt uit de aanhef van het ontwerp, wordt voor de ontworpen regeling rechtsgrond gezocht in artikel 108 van de Grondwet, de artikelen 37 en 167, § 1, tweede lid, van de Grondwet, artikel 169, derde lid, van de wet van 17 juni 2016 ‘inzake overheidsopdrachten’, artikel 115ter van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een federale politie gestructureerd op twee niveaus’ en artikel 33 van de wet van 22 mei 2003 ‘houdende organisatie van de begroting en van de comptabiliteit van de federale Staat’.

Zoals reeds werd uiteengezet door de Raad van State, afdeling Wetgeving, in voornoemde adviezen kunnen artikel 37 van de Grondwet en artikel 169, derde lid, van de wet van 17 juni 2016² in beginsel rechtsgrond bieden voor de ontworpen regeling inzake federaal gecentraliseerde overheidsopdrachten behoudens wat betreft de instellingen van de gewapende macht.³

¹ Adv.RvS 62.008/1/V van 15 september 2017 en adv.RvS 62.464/1 van 13 december 2017 over ontwerpen die geleid hebben tot het koninklijk besluit van 22 december 2017 ‘inzake de federaal gecentraliseerde overheidsopdrachten in het kader van het federaal aankoopbeleid’.

² De gezamenlijke plaatsing van overheidsopdrachten voor verschillende federale aanbestedende overheden op basis van gemeenschappelijke overeenkomsten waarbij een van die overheden verantwoordelijk is voor de plaatsing, houdt een bevoegdheidsoverdracht in overeenkomstig artikel 169, derde lid, van de wet van 17 juni 2016. In die mate kan het ontwerp geacht worden om mede rechtsgrond te vinden in de voornoemde bepaling van de wet van 17 juni 2016.

³ Adv.RvS 62.008/1/V, opmerkingen 2.2 e.v. en adv.RvS 62.464/1, opmerkingen 4.1 e.v.

Met betrekking tot het leger⁴ kan de bevoegdheid van de Koning voor het ontwerp gevonden worden in artikel 167, § 1, tweede lid, van de Grondwet, naar luid waarvan de Koning het bevel voert over de krijgsmacht, een bevoegdheid die de verrichting van aankopen in zich sluit.

Met betrekking tot de politie⁵ kan de bevoegdheid van de Koning voor het ontwerp gevonden worden in artikel 115ter van de wet van 7 december 1998, naar luid waarvan de Koning de federale politie kan aanwijzen als een aanbestedende overheid die verplicht deelneemt aan een samenwerkingsmodel op federaal niveau voor het beheer van gemeenschappelijke overeenkomsten en die daardoor in dat verband kan worden aangeduid om een gemeenschappelijke overeenkomst te plaatsen en de Koning dit doet in het kader van een federaal aankoopbeleid waarvan Hij de principes vastlegt.

Artikel 33, eerste lid, van de wet van 22 mei 2003, dat de Koning machtigt om een administratieve, begrotings- en beheerscontrole te organiseren, biedt voorts mede rechtsgrond voor artikel 18, tweede lid, van het ontwerp, dat een verplichting oplegt aan de actieve deelnemers om de redenen voor de intrekking van hun deelname aan de gezamenlijke aankoopprocedure te onderwerpen aan het advies van de Inspecteur van Financiën.

In zoverre artikel 20 van het ontwerp de inhoud van de artikelen 14 en 47, § 3, van de wet van 17 juni 2016 bevestigt of parafraseert, kunnen deze bepalingen voorts geacht worden mede rechtsgrond te bieden voor artikel 20 van het ontwerp.

4.2. Artikel 8, §§ 3 en 4, van het ontwerp legt aan een aantal personen een verplichting tot vertrouwelijkheid of geheimhouding op. Gevraagd of met deze bepaling beoogd wordt om het toepassingsgebied van artikel 458 van het Strafwetboek, dat aan bepaalde daarin vermelde beroepsbeoefenaars verbiedt “geheimen bekend te maken”, te verruimen, verklaarde de gemachtigde:

“Artikel 8 §§ 3 en 4 zijn niet op te vatten als een beroepsgeheim, waarbij diegene die er door gebonden is het recht heeft om zich van een getuigenis in rechte te onthouden of om in het algemeen zijn medewerking aan de bewijsvoering in rechte te weigeren. In art. 8 § 3 staat vermeld dat het gaat om een verplichting om bepaalde gegevens als vertrouwelijk te (blijven) behandelen. De verwijzing naar “geheimhouding” in paragraaf 4 komt daardoor verwarrend over.

Het voorwerp van de discretieplicht in art. 8 is beperkter dan dat vermeld in art. 10, tweede lid van het K.B. van [2] oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel: het gaat om gegevens die als vertrouwelijk zijn verstrekt of persoonsgegevens.

Dit heeft tot gevolg dat schending van de discretieplicht van art. 8 § 3 in de meeste gevallen ook een schending zal inhouden van art. 13 van de wet inzake overheidsopdrachten en van het recht op privacy (art. 8 EVRM). Mogelijks zullen de constitutionele bestanddelen van het misdrijf bedoeld in art. 458 Sw vervuld zijn.”

⁴ Zie de vermelding van het Ministerie van Defensie in artikel 1, 3°, a), van het ontwerp en de vermelding van de chef van Defensie in artikel 1, 4°, van het ontwerp.

⁵ Zie de vermelding van de federale politie in artikel 1, 3°, a), van het ontwerp en de vermelding van de commissaris-generaal van de federale politie in artikel 1, 4°, van het ontwerp.

Het komt niet toe aan de Koning om zonder enige wettelijke grondslag het toepassingsgebied van artikel 458 van de Strafwet te verruimen. De verklaring van de gemachtigde bevestigt dat dit ook niet de bedoeling is van de stellers van het ontwerp.

Wel wordt aansluiting gezocht bij artikel 13, §§ 2 en 4, van de wet van 17 juni 2016 die luiden als volgt:

“§ 1. (...)

§ 2. Onverminderd de verplichtingen inzake de bekendmaking van gegunde overheidsopdrachten en de informatieverstrekking aan kandidaten, deelnemers en inschrijvers, maakt de aanbesteder de informatie die hem door een ondernemer als vertrouwelijk is verstrekt, met inbegrip van eventuele fabrieks- of bedrijfsgeheimen en de vertrouwelijke aspecten van de offerte, niet bekend. Hetzelfde geldt voor elke persoon die in het kader van zijn functie of van de hem toevertrouwde opdrachten, kennis heeft van dergelijke vertrouwelijke informatie.

§ 3. (...)

§ 4. De persoonsgegevens die werden verkregen met het oog op de verwerking van de facturen mogen uitsluitend voor dat doel of daarmee vergelijkbare doeleinden worden gebruikt. De regelingen voor de bekendmaking van persoonsgegevens die in verband met elektronische facturering zijn vergaard, moeten stroken met het doel van die bekendmaking en met het beginsel van de bescherming van de privacy.”

Voor artikel 8, §§ 3 en 4, van het ontwerp dient dan ook bijkomend gesteund te worden op de algemene uitvoeringsbevoegdheid van de Koning (artikel 108 van de Grondwet), gelezen in samenhang met artikel 13, §§ 2 en 4, van de wet van 17 juni 2016.

Om mogelijke verwarring uit te sluiten en met het oog op een uniforme terminologie, verdient het bovendien aanbeveling om, net zoals thans reeds in de Franse tekst van artikel 8, §§ 3 en 4, van het ontwerp het geval blijkt te zijn, ook in de Nederlandse tekst in beide paragrafen melding te maken van een verplichting tot “vertrouwelijkheid” en dus niet van “geheimhouding”.

4.3. Luidens artikel 10 van het ontwerp kunnen actieve deelnemers, om te vermijden dat er parallelle raamovereenkomsten ontstaan, “buiten het kader van het federale aankoopbeleid, niet optreden als aankoopcentrale voor leveringen en diensten die ressorteren onder de aankoopsegmenten van de cartografie.”

Die regel houdt voor de actieve deelnemers in de zin van artikel 1, 3°, a), van het ontwerp⁶ een algemeen verbod in om voor bepaalde leveringen en diensten als aankoopcentrale op te treden, met inbegrip van het optreden als aankoopcentrale voor aanbestedende overheden of aanbestedende entiteiten⁷ die niet vallen onder het personeel toepassingsgebied van het ontwerp. Een dergelijk algemeen verbod is niet in overeenstemming met artikel 47, § 1, eerste lid, van de wet van 17 juni 2016. Naast de vaststelling dat niet blijkt welke bepaling rechtsgrond biedt voor dergelijk algemeen verbod, blijkt de ontworpen regeling evenmin te stroken met de bedoeling van

⁶ Met name de federale overheidsdiensten, de programmatorische overheidsdiensten, de federale politie en het Ministerie van Defensie.

⁷ Artikel 2, 4°, van de wet van 17 juni 2016.

de stellers van het ontwerp nu in het verslag aan de Koning bij artikel 10 van het ontwerp het volgende wordt opgemerkt:

“Op dezelfde manier belet dit ontwerp evenmin dat actieve deelnemers optreden als aankoopcentrale voor aanbestedende overheden die niet onder het toepassingsgebied van dit besluit vallen.”

Hierover ondervraagd, verklaarde de gemachtigde:

“Art. 10 van het ontwerp heeft niet de bedoeling om actieve deelnemers te beletten op te treden als aankoopcentrale voor aanbestedende overheden die niet ressorteren onder het personele toepassingsgebied van het ontwerp. Daarom werd in het Verslag aan de Koning bij artikel 10 de geciteerde bepaling opgenomen. Indien deze verduidelijking in het verslag aan de koning evenwel niet zou volstaan, zal in artikel 10 het dispositief worden aangepast, rekening houdende met Uw opmerkingen. In art. 10 zouden bv. de woorden ‘ten behoeve van de actieve en passieve deelnemers’ kunnen worden ingevoegd na de woorden ‘, niet optreden als aankoopcentrale’. De rechtsgrond hiervoor kan gevonden worden in art. 37 van de Grondwet en artikel 169, derde lid van de wet van 17 juni 2016 inzake overheidsopdrachten.”

Met het tekstvoorstel van de gemachtigde kan worden ingestemd.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

5. De aanhef dient in overeenstemming te worden gebracht met hetgeen hiervoor werd opgemerkt aangaande de rechtsgrond voor het ontwerp. Hiertoe dient in het derde lid van de aanhef bijkomend te worden verwezen naar de artikelen 13, §§ 2 en 4, 14 en 47, § 3, van de wet van 17 juni 2016. De verwijzing naar artikel 33 van de wet van 22 mei 2003 kan voorts worden gepreciseerd door te verwijzen naar het eerste lid van deze bepaling.

6. In de aanhef moet worden verwezen naar het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving, overeenkomstig artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, (niet: 3°) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. In de voorliggende adviesaanvraag wordt immers om een advies binnen een termijn van dertig dagen verzocht.

Artikel 3

7. Luidens artikel 3, eerste lid, van het ontwerp is het besluit van toepassing op de actieve deelnemers. Artikel 3, tweede lid, van het ontwerp bepaalt voorts dat de bepalingen van het besluit die zich uitdrukkelijk richten tot de passieve deelnemers eveneens van toepassing zijn op de passieve deelnemer die zich vrijwillig aansluit bij een gemeenschappelijke overeenkomst overeenkomstig de bepalingen van dit besluit.

Deze bepaling schept verwarring. In tegenstelling tot wat het eerste lid ervan doet uitschijnen is het immers niet zo dat het ontwerp in hoofdzaak regels bevat voor actieve deelnemers. Er zijn tal van bepalingen die gelden voor passieve deelnemers.⁸

Daarnaast is het tweede lid ervan overbodig en bovendien ongelukkig verwoord, omdat de definitie van “passieve deelnemers” (artikel 1, 3°, b) van het ontwerp) al melding maakt van “de aanbestedende overheden die vrijwillig kunnen aansluiten bij een gemeenschappelijke overeenkomst”, waardoor het zinloos is te vermelden dat de bepalingen van dit besluit die zich uitdrukkelijk richten tot de passieve deelnemers eveneens van toepassing zijn op de passieve deelnemer die zich vrijwillig aansluit bij een gemeenschappelijke overeenkomst.

In het licht van het voorgaande verdient het aanbeveling om artikel 3 van het ontwerp weg te laten.

Artikel 4

8. Luidens artikel 4, § 1, derde lid, levert het dienstencentrum Procurement de nodige administratieve, juridische en operationele steun in het kader van het opstarten, sluiten en uitvoeren van gemeenschappelijke overeenkomsten.

Daarbij wordt onvoldoende rekening gehouden met de definities die vermeld zijn in artikel 2 van de wet van 17 juni 2016, dat geen melding maakt van het begrip “opstarten”.

Wel wordt het begrip “plaatsing” in artikel 2, 37°, van de wet van 17 juni 2016 als volgt omschreven: “procedure voor het uitschrijven van een overheidsopdracht, die in voorkomend geval de volgende aspecten omvat: de voorafgaande marktconsultatie, de bekendmaking, de selectie, de gunning en de sluiting van de opdracht.”

Aan de stellers van het ontwerp wordt dan ook ter overweging gegeven om in artikel 4, § 1, derde lid, van het ontwerp, te verwijzen naar de “plaatsing en uitvoering” in de plaats van naar “het opstarten, sluiten en uitvoeren”.

Artikel 5

9. In artikel 5, § 6, tweede lid, van het ontwerp dient de (overigens foutieve)⁹ verwijzing naar artikel 6 van het ontwerp te worden weggelaten. Het begrip “het dienstencentrum Procurement” is immers gedefinieerd in artikel 1, 7°, van het ontwerp.

⁸ Zie bijvoorbeeld artikel 5, artikel 11, § 3, en de artikelen 12 tot 21.

⁹ De juiste verwijzing is een verwijzing naar artikel 4 van het ontwerp.

Artikelen 6 en 28

10. Overeenkomstig artikel 6 van het ontwerp “beheert” het SFA de cartografie van aankoopsegmenten (*i.e.* de bijlagen 2 en 3 van het ontwerp)¹⁰. Daarbij is bepaald dat “[d]eze cartografie kan worden herzien in functie van de doelstellingen van het federaal aankoopbeleid”. De vraag rijst hoe die bepaling zich verhoudt tot artikel 28 van het ontwerp, dat de minister machtigt om op voorstel van het SFA de in bijlagen 2 en 3 van het besluit opgenomen lijsten van aankoopsegmenten te herzien, door aankoopsegmenten toe te voegen dan wel van deze lijsten te schrappen, zonder dat daarbij wordt verwezen naar de doelstellingen van het federaal aankoopbeleid.

In dit verband om verdere toelichting verzocht, stelde de gemachtigde:

“Art. 28 van het ontwerp geeft enkel aan de Minister de machtiging om wijzigingen aan te brengen aan de bijlagen 2 en 3. Het SFA kan dus zelf geen wijzigingen aanbrengen aan bedoelde bijlagen. Art. 6 van het ontwerp kent het SFA enkel een beheersbevoegdheid toe m.b.t. de cartografie. Dit houdt onder meer in dat het SFA het adequaat en pertinent karakter van de in de cartografie opgenomen aankoopsegmenten evalueert en zo nodig voorstellen uitwerkt om aankoopsegmenten te schrappen dan wel toe te voegen. Het is evenwel de Minister die uiteindelijk beslist over de wijzigingen aan bedoelde bijlagen.”

In het licht van de door de gemachtigde verstrekte toelichting verdient het aanbeveling om de in artikel 28 van het ontwerp opgenomen machtiging te integreren in artikel 6 van het ontwerp, zodat er geen twijfel kan bestaan over de voorwaarden waaronder de cartografie kan worden herzien, noch over wie bevoegd is om de bijlagen 2 en 3 van het ontwerp te wijzigen.¹¹

Artikel 20

11. Artikel 20 van het ontwerp vormt deels een herinnering aan hetgeen is bepaald in de artikelen 14 en 47, § 3, van de wet van 17 juni 2016 inzake het verplicht gebruik van elektronische communicatiemiddelen (in artikel 20 van het ontwerp “instrumenten” genoemd).¹²

Bepalingen die enkel een hogere rechtsnorm in herinnering brengen door die over te nemen of te parafraseren, horen in beginsel niet thuis in een uitvoeringsregeling, onder meer omdat daardoor onduidelijkheid dreigt te ontstaan omtrent de juridische aard van de overgenomen bepalingen en erdoor verkeerdelijk de indruk kan worden gewekt dat de overgenomen regels kunnen worden gewijzigd door de overheid die de regels overneemt. Enkel wanneer het voor een goed begrip van de ontworpen regeling onontbeerlijk is dat bepalingen uit een hogere rechtsnorm worden overgenomen, kan dergelijke werkwijze worden gebillijkt, en dan

¹⁰ Zie in dit verband het verslag aan de Koning (“(...) Het ontwerp beoogt een cartografie van de aankopen in te stellen die in twee bijlagen, 2 en 3, is opgesplitst. (...)”).

¹¹ Aangezien het gaat om het vaststellen van uitvoeringsmaatregelen van bijkomstige of detailmatige aard, kan de delegatie aan de minister worden aanvaard.

¹² Zie in dit verband ook het verslag aan de Koning dat onder meer als doel vermeldt “(...) erop te wijzen dat er een verplichting geldt om elektronische middelen te gebruiken (...)”.

enkel indien de oorsprong van de betrokken regels wordt vermeld (door het aanbrengen van de vermelding “overeenkomstig artikel ... van de wet van ...”) en de overname correct en letterlijk gebeurt om geen onduidelijkheid te doen ontstaan omtrent de juiste draagwijdte ervan.

In het licht van het voorgaande dient in artikel 20 van het ontwerp de zinsnede “In toepassing van” te worden vervangen door het woord “Overeenkomstig”, dient nog een bijkomende verwijzing te worden ingevoegd naar artikel 47, § 3, van de wet van 17 juni 2016 en dient het woord “instrumenten” te worden vervangen door de woorden “elektronische communicatiemiddelen”.

Hoofdstuk XII

12. Het opschrift van hoofdstuk XII “Overgangsbepaling, inwerkingtreding en slotbepalingen” geeft op onjuiste wijze de inhoud weer van de artikelen die deel uitmaken van dit hoofdstuk. Hoofdstuk XII omvat immers een opheffingsbepaling (artikel 27), een delegatiebepaling (artikel 28) en een slotbepaling (artikel 29). Het opschrift van dit hoofdstuk moet in het licht hiervan en rekening houdend met hetgeen hoger *sub* 10 is gesteld, worden aangepast.

Slotopmerking

13. Het ontwerp moet nog grondig worden nagelezen op het vlak van overeenstemming tussen de taalversies, het consequent gebruik van dezelfde begrippen en andere slordigheden. In dit verband kan bij wijze van voorbeeld op het volgende worden gewezen.

Wat het gebrek aan overeenstemming tussen de taalversies betreft, kan worden verwezen naar artikel 4, § 1, derde lid, van het ontwerp, waarin de woorden “la mise en oeuvre” in de Franse tekst niet overeenstemmen met het woord “opstarten” in de Nederlandse tekst.¹³ Het opschrift van bijlage 2 stemt niet overeen in de twee taalversies. In de bijlagen 2 en 3 zijn in de Nederlandse tekst voorts Franse woorden zoals “mobilier”, “véhicules” en “sécurité” terug te vinden.

Uit de toelichting van de gemachtigde blijkt verder dat met begrippen zoals “cartografie”¹⁴, “cartografie van aankoopsegmenten”, “cartografie van aankoopsegmenten, zoals bepaald in artikel 6”, “aankoopsegmenten van de cartografie” en met de verwijzing naar de bijlagen 2 en 3 bij het ontwerp, telkens hetzelfde bedoeld wordt, met name de twee voornoemde bijlagen.¹⁵ De tekst van het ontwerp dient op dit punt eenvormig te worden gemaakt. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat in de tekst soms melding wordt gemaakt van de “aankoopsegmenten” en de “gemeenschappelijke behoeften” bedoeld in de bijlagen 2 en 3, terwijl die bijlagen zelf melding maken van “aankoopdomeinen” en “domeinen”. Met het oog op

¹³ Zie evenwel ook hoger *sub* 8.

¹⁴ Dit begrip is gedefinieerd in artikel 1, 10°, van het ontwerp.

¹⁵ Zie in dit verband ook het verslag aan de Koning: “(...) Het ontwerp beoogt een cartografie van de aankopen in te stellen die in twee bijlagen, 2 en 3, is opgesplitst. (...)”.

het gebruik van een eenvormige terminologie verdient het voorts aanbeveling om het woord “terugtrekkingsbeslissing” in de Nederlandse tekst van artikel 18, derde lid, van het ontwerp te vervangen door het woord “intrekkingsbeslissing”.¹⁶

Voorts wordt in artikel 1, 3°, van het ontwerp verwezen naar “bijlage I” (met Romeins cijfer) en wordt in artikel 1, 8°, dan weer verwezen naar de bijlagen 2 en 3 (dus niet met Romeinse cijfers). Tevens ontbreekt bij de eerste bijlage bij het ontwerp het opschrift “bijlage 1” en ontbreekt aan het einde van elke bijlage de zin “Gezien om te worden gevoegd bij het koninklijk besluit van (...)”.

*

¹⁶ Er kan ook nog worden opgemerkt dat in de Nederlandse tekst de woorden “federaal aankoopbeleid” en “federale aankoopbeleid” door elkaar gebruikt worden, hoewel artikel 1, 1°, van het ontwerp enkel melding maakt van een definitie van “federaal aankoopbeleid”.

1. En application de l'article 84, § 3, alinéa 1er, des lois sur le Conseil d'État, coordonnées le 12 janvier 1973, la section de législation a fait porter son examen essentiellement sur la compétence de l'auteur de l'acte, le fondement juridique et l'accomplissement des formalités prescrites.

PORTÉE DU PROJET

2. Le projet d'arrêté royal soumis pour avis établit un modèle de coopération afin de centraliser la passation de certains marchés publics des adjudicateurs fédéraux.

Le projet vise à se substituer à l'arrêté royal du 22 décembre 2017 'relatif aux marchés publics fédéraux centralisés dans le cadre de la politique fédérale d'achats', qui est abrogé par l'article 27 du projet.

Après avoir énoncé un certain nombre de définitions (chapitre Ier), le texte en projet détermine le champ d'application de l'arrêté (chapitre II). En ce qui concerne le champ d'application personnel, une distinction est opérée entre les participants actifs, qui participent obligatoirement à la politique fédérale d'achat, et les participants passifs, qui, en tant que pouvoirs adjudicateurs faisant partie ou dépendant de l'État fédéral, peuvent librement adhérer à un contrat commun et être désignés pour passer un contrat commun. Le champ d'application matériel du dispositif en projet est limité aux marchés publics pour les fournitures et services qui relèvent du champ d'application du régime relatif aux secteurs classiques du titre 2 de la loi du 17 juin 2016 'relative aux marchés publics', à l'exception de certaines catégories de marchés publics (article 2).

Le projet détermine en outre les acteurs de la politique fédérale d'achat, leur mission et leurs compétences (chapitre III et article 14 du projet, qui fait partie du chapitre VI). Ces acteurs sont les mêmes que ceux mentionnés dans l'arrêté du 22 décembre 2017 à abroger par le projet, à savoir le réseau de concertation stratégique des achats fédéraux (CSAF), le réseau de concertation tactique et opérationnelle des achats fédéraux (CTOAF) et le centre de services Procurement au sein du Service Public Fédéral Soutien et Appui.

Outre la détermination des principes applicables à la passation des contrats communs (chapitre IV), le projet règle encore le transfert de compétence, la désignation de la centrale d'achats chargée du contrat commun sur désignation du CSAF, ainsi que les modalités et conséquences de l'adhésion de participants actifs et passifs (chapitres V à VIII). La procédure de passation même est ensuite réglée dans le chapitre IX du projet et précède un certain nombre de dispositions relatives au « monitoring » (lire : « contrôle ») au moyen d'indicateurs et d'objectifs chiffrés (chapitre X) et à l'action en justice dans le cadre de litiges survenant durant la passation et l'exécution du contrat commun (chapitre XI).

Il est joint au projet des annexes qui énumèrent les participants passifs visés à l'article 1er, 3°, b), iv), du projet (annexe 1) et les segments d'achat transversaux et communs visés à l'article 11 du projet auxquels le régime s'applique (annexes 2 et 3).

Le ministre est habilité à modifier les listes des segments d'achat figurant aux annexes 2 et 3 de cet arrêté (article 28).

3. Un certain nombre de dispositions du projet reproduisent des dispositions de l'arrêté royal du 22 décembre 2017 ou sont analogues à celles-ci.

En ce qui concerne ces dispositions, il est dès lors renvoyé aux avis 62.008/1/V du 15 septembre 2017 et 62.464/1 du 13 décembre 2017, que le Conseil d'État, section de législation, a rendu sur les projets devenus l'arrêté royal précité ¹.

L'examen du projet actuellement soumis pour avis est en principe limité à ses dispositions qui sont nouvelles par rapport à l'arrêté royal du 22 décembre 2017.

FONDEMENT JURIDIQUE

4.1. Ainsi qu'il ressort du préambule du projet, le fondement juridique du régime en projet est recherché dans l'article 108 de la Constitution, les articles 37 et 167, § 1er, alinéa 2, de la Constitution, l'article 169, alinéa 3, de la loi du 17 juin 2016 'relative aux marchés publics', l'article 115ter de la loi du 7 décembre 1998 'organisant un service de police intégré, structuré à deux niveaux' et l'article 33 de la loi du 22 mai 2003 'portant organisation du budget et de la comptabilité de l'État fédéral'.

Comme le Conseil d'État, section de législation, l'a déjà énoncé dans les avis précités, l'article 37 de la Constitution et l'article 169, alinéa 3, de la loi du 17 juin 2016 ² peuvent, en principe, procurer un fondement juridique au régime en projet en ce qui concerne les marchés publics fédéraux centralisés, mis à part en ce qui concerne les institutions de la force armée ³.

S'agissant de l'armée ⁴, la compétence du Roi en ce qui concerne le projet peut être trouvée dans l'article 167, § 1er, alinéa 2, de la Constitution, selon lequel le Roi commande les Forces armées, une compétence qui inclut la réalisation d'achats.

S'agissant de la police ⁵, la compétence du Roi en ce qui concerne le projet peut être trouvée dans l'article 115ter de la loi du 7 décembre 1998, qui dispose que le Roi peut désigner la police fédérale en tant que pouvoir adjudicateur qui participe obligatoirement à un

¹ Avis C.E. 62.008/1/V du 15 septembre 2017 et avis C.E. 62.464/1 du 13 décembre 2017 sur des projets devenus l'arrêté royal du 22 décembre 2017 'relatif aux marchés publics fédéraux centralisés dans le cadre de la politique fédérale d'achats'.

² La passation conjointe de marchés publics pour divers pouvoirs adjudicataires fédéraux sur la base de contrats communs, où un de ces pouvoirs est responsable de la passation, emporte un transfert de compétence conformément à l'article 169, alinéa 3, de la loi du 17 juin 2016. Dans cette mesure, on peut considérer que le projet trouve notamment un fondement juridique dans la disposition précitée de la loi du 17 juin 2016.

³ Avis C.E. 62.008/1/V, observation 2.2 et suivantes et avis C.E. 62.464/1, observation 4.1 et suivantes.

⁴ Voir la mention du ministère de la Défense à l'article 1er, 3°, a), du projet et la mention du chef de la Défense à l'article 1er, 4°, du projet.

⁵ Voir la mention de la police fédérale à l'article 1er, 3°, a), du projet et la mention du commissaire général de la police fédérale à l'article 1er, 4°, du projet.

modèle de coopération au niveau fédéral pour la gestion des contrats communs et qui, de ce fait, peut être désignée pour la passation d'un contrat commun, et que le Roi le fait dans le cadre d'une politique fédérale d'achats dont Il fixe les principes.

L'article 33, alinéa 1er, de la loi du 22 mai 2023, qui habilite le Roi à organiser un contrôle administratif, budgétaire et de gestion, procure également un fondement juridique à l'article 18, alinéa 2, du projet, qui impose aux participants actifs de soumettre les motifs du retrait de leur participation à la procédure d'achat commune à l'avis de l'inspecteur des finances.

Dans la mesure où l'article 20 du projet confirme ou paraphrase le contenu des articles 14 et 47, § 3, de la loi du 17 juin 2016, ces dispositions peuvent par ailleurs être réputées procurer également un fondement juridique à l'article 20 du projet.

4.2. Le texte néerlandais de l'article 8, §§ 3 et 4, du projet impose à un certain nombre de personnes une obligation de « vertrouwelijkheid » et de « geheimhouding ». À la question de savoir si cette disposition vise à élargir le champ d'application de l'article 458 du Code pénal, qui interdit à certains praticiens qui y sont mentionnés de « faire connaître [des] secrets », le délégué a répondu :

« Artikel 8 §§ 3 en 4 zijn niet op te vatten als een beroepsgeheim, waarbij diegene die er door gebonden is het recht heeft om zich van een getuigenis in rechte te onthouden of om in het algemeen zijn medewerking aan de bewijsvoering in rechte te weigeren. In art. 8 § 3 staat vermeld dat het gaat om een verplichting om bepaalde gegevens als vertrouwelijk te (blijven) behandelen. De verwijzing naar “geheimhouding” in paragraaf 4 komt daardoor verwarrend over.

Het voorwerp van de discretieplicht in art. 8 is beperkter dan dat vermeld in art. 10, tweede lid van het K.B. van [2] oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel: het gaat om gegevens die als vertrouwelijk zijn verstrekt of persoonsgegevens.

Dit heeft tot gevolg dat schending van de discretieplicht van art. 8 § 3 in de meeste gevallen ook een schending zal inhouden van art. 13 van de wet inzake overheidsopdrachten en van het recht op privacy (art. 8 EVRM). Mogelijks zullen de constitutioneel bestaanddelen van het misdrijf bedoeld in art. 458 Sw vervuld zijn ».

Il n'appartient pas au Roi d'étendre le champ d'application de l'article 458 du Code pénal sans aucune base légale. En outre, la déclaration du délégué confirme que telle n'est pas l'intention des auteurs du projet.

On cherche cependant à se conformer à l'article 13, §§ 2 et 4, de la loi du 17 juin 2016, qui s'énonce comme suit :

« § 1er. (...) »

§ 2. Sans préjudice des obligations en matière de publicité concernant les marchés publics attribués et l'information des candidats, des participants et des soumissionnaires, l'adjudicateur ne divulgue pas les renseignements que l'opérateur économique lui a communiqué à titre confidentiel, y compris, les éventuels secrets techniques ou commerciaux et les aspects confidentiels de l'offre. Il en est de même pour toute personne qui, en raison de ses fonctions ou des missions qui lui ont été confiées, a connaissance de tels renseignements confidentiels.

§ 3. (...)

§ 4. Les données à caractère personnel obtenues aux fins du traitement de factures ne peuvent être utilisées qu'à ces fins ou à d'autres fins compatibles avec celles-ci. Les règles de la publication de données à caractère personnel collectées lors du traitement de factures électroniques sont conformes aux finalités de la publication ainsi qu'au principe de protection de la vie privée ».

Pour l'article 8, §§ 3 et 4, du projet, il convient dès lors de se fonder complémentirement sur le pouvoir général d'exécution du Roi (article 108 de la Constitution), combiné avec l'article 13, §§ 2 et 4, de la loi du 17 juin 2016.

Afin d'exclure toute confusion éventuelle et dans le souci d'une terminologie uniforme, il est en outre recommandé, comme cela s'avère déjà être le cas dans le texte français de l'article 8, §§ 3 et 4, du projet, de faire également mention dans le texte néerlandais des deux paragraphes d'une obligation de « vertrouwelijkheid » (« confidentialité ») et donc pas de « geheimhouding ».

4.3. Selon l'article 10 du projet, afin d'empêcher la conclusion d'accords-cadres parallèles, les participants actifs ne peuvent pas, « en dehors du cadre de la politique fédérale d'achats, agir en tant que centrale d'achats pour des fournitures et services relevant des segments d'achats de la cartographie ».

Pour les participants actifs au sens de l'article 1er, 3°, a), du projet ⁶, cette règle implique une interdiction générale d'agir en tant que centrale d'achats pour certaines fournitures et certains services, y compris d'agir en tant que centrale d'achats pour des adjudicateurs fédéraux ou des entités adjudicatrices ⁷ qui ne relèvent pas du champ d'application personnel du projet. Une telle interdiction générale n'est pas conforme à l'article 47, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 17 juin 2016. Outre le fait qu'on n'aperçoit pas quelle disposition procure le fondement juridique à cette interdiction générale, il s'avère que le régime en projet ne correspond pas non plus à l'intention des auteurs du projet, dès lors que le rapport au Roi observe au sujet de l'article 10 ce qui suit :

« Au même titre, le présent projet ne fait pas obstacle à ce que les participants actifs jouent le rôle de centrale d'achat pour des pouvoirs adjudicateurs qui ne rentrent pas dans le champ d'application du présent arrêté ».

Interrogé à ce sujet, le délégué a déclaré :

« Art. 10 van het ontwerp heeft niet de bedoeling om actieve deelnemers te beletten op te treden als aankoopcentrale voor aanbestedende overheden die niet ressorteren onder het personele toepassingsgebied van het ontwerp. Daarom werd in het Verslag aan de Koning bij artikel 10 de geciteerde bepaling opgenomen. Indien deze verduidelijking in het verslag aan de koning evenwel niet zou volstaan, zal in artikel 10 het dispositief worden aangepast, rekening houdende met Uw opmerkingen. In art. 10 zouden bv. de woorden 'ten behoeve van de actieve en passieve deelnemers' kunnen worden ingevoegd na de woorden ', niet optreden als aankoopcentrale'. De rechtsgrond

⁶ À savoir les services publics fédéraux, les services publics de programmation, la police fédérale et le Ministère de la Défense.

⁷ Article 2, 4°, de la loi du 17 juin 2016.

hiervoor kan gevonden worden in art. 37 van de Grondwet en artikel 169, derde lid van de wet van 17 juni 2016 inzake overheidsopdrachten ».

On peut se rallier à la proposition de texte du délégué.

EXAMEN DU TEXTE

Préambule

5. Le préambule doit être adapté compte tenu des observations formulées ci-dessus en ce qui concerne le fondement juridique du projet. À cette fin, il y aura lieu de viser en plus, dans le troisième alinéa du préambule, les articles 13, §§ 2 et 4, 14 et 47, § 3, de la loi du 17 juin 2016. La référence à l'article 33 de la loi du 22 mai 2003 peut, en outre, être précisée par une référence à l'alinéa 1er de cette disposition.

6. Le préambule doit viser l'avis du Conseil d'État, section de législation, conformément à l'article 84, § 1er, alinéa 1er, 2° (et non : 3°), des lois coordonnées sur le Conseil d'État. La demande à l'examen sollicite en effet un avis dans un délai de trente jours.

Article 3

7. Aux termes de l'article 3, alinéa 1er, du projet, l'arrêté est applicable aux participants actifs. L'article 3, alinéa 2, du projet dispose, par ailleurs, que les dispositions de l'arrêté qui visent expressément les participants passifs sont également d'application aux participants passifs pour autant qu'ils adhèrent volontairement à un contrat commun conformément aux dispositions de cet arrêté.

Cette disposition est source de confusion. En effet, contrairement à ce que l'alinéa 1er laisse entendre, le projet ne contient pas essentiellement des règles pour les participants actifs. Il comporte de nombreuses dispositions qui valent pour les participants passifs⁸.

En outre, l'alinéa 2 de cette disposition est superflu et, de surcroît, maladroitement formulé, car la définition des « participants passifs » (article 1er, 3°, b) du projet) mentionne déjà « les pouvoirs adjudicateurs qui peuvent librement adhérer à un contrat commun », de sorte qu'il est inutile de mentionner que les dispositions de cet arrêté qui visent expressément les participants passifs s'appliquent également aux participants passifs qui adhèrent volontairement à un contrat commun.

À la lumière de ce qui précède, il est recommandé d'omettre l'article 3 du projet.

⁸ Voir, par exemple, l'article 5, l'article 11, § 3, et les articles 12 à 21.

Article 4

8. Selon l'article 4, § 1er, alinéa 3, le centre de services Procurement apporte l'appui administratif, juridique et opérationnel nécessaire dans le cadre de la mise en œuvre, de la conclusion et de l'exécution des contrats communs.

À cet égard, il n'est pas suffisamment tenu compte des définitions mentionnées à l'article 2 de la loi du 17 juin 2016, qui ne font pas mention de la notion de la « mise en œuvre ».

Par contre, la notion de « passation » est définie à l'article 2, 37°, de la loi du 17 juin 2016 comme suit : « procédure de lancement d'un marché public, qui, le cas échéant, inclut les aspects suivants : la consultation préalable du marché, la publication, la sélection, l'attribution et la conclusion du marché ».

Il est par conséquent suggéré aux auteurs du projet d'écrire à l'article 4, § 1er, alinéa 3, du projet, « de la passation et de l'exécution » au lieu de « de la mise en œuvre, de la conclusion et de l'exécution ».

Article 5

9. À l'article 5, § 6, alinéa 2, du projet, on omettra la référence (du reste, fautive)⁹ à l'article 6 du projet. La notion de « centre de services Procurement » est en effet définie à l'article 1er, 7°, du projet.

Articles 6 et 28

10. Conformément à l'article 6 du projet, le CSAF « gère » la cartographie des segments d'achat (c'est-à-dire les annexes 2 et 3 du projet)¹⁰. Le projet dispose à cet égard que « [c]ette cartographie peut être revue en fonction des objectifs de la politique fédérale d'achat ». La question se pose de savoir comment cette disposition s'articule par rapport à l'article 28 du projet, qui habilite le ministre, sur proposition du CSAF, à réviser les listes des segments d'achat figurant aux annexes 2 et 3 en ajoutant ou en supprimant des segments d'achats, sans qu'il soit fait référence aux objectifs de la politique fédérale d'achat.

Invité à apporter des précisions à cet égard, le délégué a déclaré :

« Art. 28 van het ontwerp geeft enkel aan de Minister de machtiging om wijzigingen aan te brengen aan de bijlagen 2 en 3. Het SFA kan dus zelf geen wijzigingen aanbrengen aan bedoelde bijlagen. Art. 6 van het ontwerp kent het SFA enkel een beheersbevoegdheid toe m.b.t. de cartografie. Dit houdt onder meer in dat het SFA het adequaat en pertinent karakter van de in de cartografie opgenomen aankoopsegmenten evalueert en zo nodig voorstellen uitwerkt om aankoopsegmenten te schrappen dan wel

⁹ La référence correcte est une référence à l'article 4 du projet.

¹⁰ Voir à ce sujet le rapport au Roi (« [...] Le projet tend à mettre en place une cartographie des achats qui est scindée en deux annexes, 2 et 3. [...] »).

toe te voegen. Het is evenwel de Minister die uiteindelijk beslist over de wijzigingen aan bedoelde bijlagen ».

À la lumière des explications fournies par le délégué, il est conseillé d'intégrer la délégation inscrite à l'article 28 du projet dans l'article 6 du projet, afin qu'il ne puisse y avoir aucun doute quant aux conditions auxquelles la cartographie peut être révisée, ni quant à savoir qui est compétent pour modifier les annexes 2 et 3 du projet ¹¹.

Article 20

11. L'article 20 du projet constitue, en partie, un rappel de ce que disposent les articles 14 et 47, § 3, de la loi du 17 juin 2016 au sujet de l'usage obligatoire de moyens de communication électroniques (appelés « outils » à l'article 20 du projet) ¹².

Des dispositions qui ne font que rappeler une norme supérieure, en la reproduisant ou en la paraphrasant, n'ont en principe pas leur place dans des règles d'exécution, notamment parce que la nature juridique des dispositions reproduites pourrait en devenir incertaine et que cela donne erronément à penser que l'autorité qui reproduit les règles peut les modifier. Pareille méthode ne peut se justifier que si la bonne compréhension du régime en projet exige que des dispositions d'une norme supérieure soient reproduites, et seulement à condition que l'origine des règles concernées soit précisée (par la mention « conformément à l'article ... de la loi du ... ») et que la reproduction soit correcte et littérale afin de ne pas créer de confusion quant à leur portée exacte.

À la lumière de ce qui précède, on remplacera, à l'article 20 du projet, le membre de phrase « En application de » par les mots « Conformément à », on insérera encore une référence supplémentaire à l'article 47, § 3, de la loi du 17 juin 2016 et on remplacera le mot « outils » par les mots « moyens de communication électroniques ».

Chapitre XII

12. L'intitulé du chapitre XII « Disposition transitoire, entrée en vigueur, dispositions finales » reflète de manière erronée le contenu des articles qui composent ce chapitre. Le Chapitre XII contient effectivement une disposition abrogatoire (article 27), une délégation (article 28) et une disposition finale (article 29). L'intitulé de ce chapitre doit être adapté en conséquence et compte tenu de l'observation formulée au point 10 ci-dessus.

¹¹ S'agissant de la détermination de mesures d'exécution accessoires ou de détail, la délégation au ministre peut être admise.

¹² Voir à cet égard aussi le rapport au Roi qui mentionne entre autres le but de « [...] rappeler [...] l'obligation d'utilisation des moyens électroniques [...] ».

Observation finale

13. Le projet doit encore être réexaminé en profondeur en ce qui concerne la concordance entre les versions linguistiques, l'emploi cohérent des mêmes notions et d'autres imperfections. Ainsi, on peut, à titre d'exemple, relever ce qui suit.

Au sujet des divergences entre les versions linguistiques, on peut citer l'article 4, § 1er, alinéa 3, du projet, dans lequel les mots « la mise en œuvre » dans le texte français ne concordent pas avec le mot « opstarten » dans le texte néerlandais ¹³. L'intitulé de l'annexe 2 ne concorde pas dans les deux versions linguistiques. Dans le texte néerlandais des annexes 2 et 3, on retrouve par ailleurs des mots français comme « mobilier », « véhicules » et « sécurité ».

Il ressort en outre des explications du délégué que les notions telles que « cartographie » ¹⁴, « cartographie des segments d'achat », « cartographie des segments d'achat, tel que stipulé dans l'article 6 », « segments d'achats de la cartographie » et les références aux annexes 2 et 3 du projet visent chaque fois la même chose, à savoir les deux annexes précitées ¹⁵. Le texte du projet sera uniformisé sur ce point. À cet égard, on peut aussi relever que le texte fait parfois mention des « segments d'achat » et des « besoins communs », visés aux annexes 2 et 3, tandis que ces annexes mêmes font état de « domaines d'achat » et de « domaines ». En vue de l'emploi d'une terminologie uniforme, il est en outre recommandé de remplacer le mot « terugtrekkingsbeslissing » dans le texte néerlandais de l'article 18, alinéa 3, du projet par le mot « intrekkingbeslissing » ¹⁶.

Par ailleurs, l'article 1er, 3°, du projet renvoie à « l'annexe I » (en chiffres romains), tandis que l'article 1er, 8°, vise quant à lui les annexes 2 et 3 (pas en chiffres romains, donc). De plus, il manque l'intitulé « annexe 1 » dans la première annexe du projet et la phrase « Vu pour être annexé à l'arrêté royal du [...] » fait défaut à la fin de chaque annexe.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER

DE VOORZITTER - LE PRÉSIDENT

Wim GEURTS

Marnix VAN DAMME

¹³ Voir cependant le point 8 ci-dessus.

¹⁴ Cette notion est définie à l'article 1er, 10°, du projet.

¹⁵ Voir à ce sujet aussi le rapport au Roi : « [...] Le projet tend à mettre en place une cartographie des achats qui est scindée en deux annexes, 2 et 3. [...] ».

¹⁶ On peut encore observer que le texte néerlandais emploie indifféremment les mots « federaal aankoopbeleid » et « federale aankoopbeleid », alors que l'article 1er, 1°, du projet ne prévoit qu'une définition de « federaal aankoopbeleid ».